

Los praos de la fonte son mui conocíos pol Narancu. Cuntáronme que fae años a aquellos praos nun podía entrar naide, yá que taben protexíos por un supuestu monSTRU llamáu Noracu, dicíen que yera'l más altu del mundu, yera una mezcla de home y monte y rocques, faltaba-y un diente y tenía los gueyos de color coloráu y andaba con un bastón col cualu llanzaba maldiciones a la xente qu'entraba a los sos praos, hasta que dio a conocese que'l Noracu tenía una fía preciosa a la cuala tenía aislada nos praos. Un día, un neñu colóse n'esos praos pa ver si yera verdá la lleenda que nesos tiempos yera tan famosa, así que, colóse pero nun yera capaz a ver nada, hasta qu'una lluz potente llamo-y l'atención y acercóse hasta ellí. Vió a la fía d'esti y dende esi momentu'l neñu quedó namoráu de la neña. Dende esi día'l neñu colábase toles nueches pa ver a la fía de Noracu, hasta qu'esti se dio cuenta y pidió-y esplicaciones. El mozu inventóse que-y gustaba muncho esa zona y que la descubriera sin querer. Noracu nun se fió d'él y echó-y una maldición, convirtiéndolu nun prau. Como al neñu tanto-y gustaba, Noracu sabía que la fía tamién taba metida neso, asina qu'a ella convirtióla nuna pieza de la fonte.

Dende esi momentu, lo sucedió fízose mui famoso pola zona y los praos de la fonte quedaron como un llugar al que nun se debía entrar, pero adalces pa dalguna xente pasó a simbolizar que Noracu xunió pa tola vida a dos persones que se queríen, nesi llugar que dambos adoraben, entamando asina a frecuentalos como un llugar formáu por amor.